

ното поле, кждето махаше тъмни криле една
вѣтрена воденица.

Данка седна на единъ бѣлъ камъкъ,
сложи стомнето си и сълзи като елмази зака-
паха по бѣлия камъкъ. Изведнажъ, тя стана
и се провикна подире му:

— Защо ме излъга, че имашъ булче?